

Ms 1113
NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJIŽNICA
LJUBLJANA
D 33, št. 12

6.12.1904

Draga Zofka!

Večde dovoljnjem socialistom
uprizariker moje komedije "Ja narodov
bلاغor". Tudi s kantijemami sem zadovoljen.
Samo da bi bil prevod boler; in pa
izpustiti se ne sme ničesar. Dovoljnjem
idem rajši, ker - Ljubljani te komedije
nečijo igrati; napadena je redoljubna
buržoazija; tako je izključena s sloven.
skige odra vsake serbira! -

Tudi ti sudi obljubujem, da ti
napisem vsaj krajšo stvarco za knjigo,
ki jo nameravam darovati skokom.
Prosim te pa, podpi vsaj do prijateljev.
Tudi Zupaničen poročem; morda ima
kaj. Zdej je na danju.
Draga Zofka, nikar mi ne
pameri, da tako dobrokratno molčim.
Ko bi vedela, kako mi je pri drži,
bi razumela, zakaj ne morem dopisovat.
Z milomno, zakaj ne morem nobena
drugbe. Celo Zupaničen se sečeva
le redkokdaj, komaj vsak teden. Jaj se
le čudim, da ne gre z mano tudi dnevno
zmirou bolj razjedal - tako pa vidim
v svojo žalost, da je moje pero se
zmirou gibko in ostro dovolj.

Saj bi gñiljenje ne bilo tako ostudno,
če bi si ga človek sam ne napravil takega.
Kaj bi kajil - jaz sem sem kris! Solnce
ni krivo, če ga ne vidi človek, ki gleta
v tla. - Časih se mi zdi, - in resnica
je pa! - da ostane vsa moja moč
na papirju, po neumnosti darovana
vedrom, razdana brez kvaletnosti,
siloma ponujena ljudem, ki je nit.
ne marajo. In ~~ga~~ za to bore gñiljenje
ne ostane nič več. -

Kekaj veselja ti moram povedati.
Zadnji sem bil po naključju (ker
sem moral biti; drugače bi idak ne bil
prisel) pri "Vesnanich", mladih sloven-
skih musednikih. To si fantje! To je
gñiljenje! Sradajo kakor turški pa -
pa se ne vedo ne tega! Selajo neprestano
sanjajo, študirajo in se sami sebe
veseli! Med njimi par izrednih
talentov: Birolla, Purokar, Gaspari itd.
Tam sem se za par ur sem pomladil
in najbolj vesel sem bil, ko sem videl,
da so tudi oni dobili veliko od mene
in da so mi kvaletni. -

Ali ti nisem pisal zadnjič zaradi
aprizoritve "Kralja ne Betajnovi" v Pragi?
"Brat sem ov" Slovani, da je Kvapil
(kdo je to?) z mojim dovoljenjem
"popravil" prvi in tretji akt. Jaz nisem
nikomur ničesar dovolil, je

zategadelj ne, ker me nihče prasal ni! 3.
Prvega akta splot ne sme nihče
spreminjati, ničesar v njem izdati; čas
1. akt je v ljubljani jako vplival. Če pa
misli kdo "popravljati" 3. akt, mora
mi prej sporočiti, karkoli spremembe
je ukrenil. Ni mi dolgo ležice na
oprizoritvi, da bi si pustil svoje
delo, pa naj bo še tako slabo, kapiti
ed kogaribodi. Kaj bi ne imela
ti priložnosti, da bi to reči sporočila
dramaturgu? Če imaš prilžnost, te
izrecno ovlaščenjem! — Da bo stvar
še bolj jasna, ti povem, katere spremembe
bi dovolil; nobenih drugih nego tihle
v 3. akta: Podnik se mora s Kanderjem
sikati, govoriti z njim prijateljski;
uloga adjuvanta odpade popolnoma;
dolge odpade vključ nekega kneta: "Uklanje"
nega zamej! — To je vse! Te spremembe
ima ljubljansko gledališče; naj naj
se lahaj obrne prakti dramaturg. Jaz
ne obinjem z njim, Dokler ne bo
sem toliko evropejski, da mi piše. —

Preveč sem govoril o tej malenkosti;
opusti! Prišla mi je bila besna misel. —

Drugiče — nič resnega, nič žalostnega.
Kerker jesensko jutro — vse živo, pustlo,
dolgočasno. Se umrl ne bi človek v takih
pustobah. — Prihodnji teden izide pri
Schmiednerju moja knjiga "Gojza Judit".
Radoveden sem, kaj poročajo. Grenak in grob

9.

sem bil, ker sem hotel biti. Prišlo
mi je vse naravnost iz srca. Kadar jo
prejmeš, mi sporoči, kako ti je pogodi
karakter Judite; naravnost sem ga z ljubeznijo.
In res je: ena sama ženska, ki ji goves
ženska, je več vredna, nego ves listi židli
moški garob. Mislin na domovino. Zepili
se bodo pač, a do mi bo na veliko
reidost. —

Še enkrat, draga Zofka, budi dobre
in usmiljena in odpušti mi vse
moje grehe: molk, neslani pesimizem,
dolgotrasno samozemilovanje, prežgodajo
stardost, profesionalno literatstvo,
sentimentalnost, talent itd. itd. Tako,
kakor ti dudi jet odpuščam tvojo
srčno in tvojo optimizem. In piši
mi kaj: vselej sem vesel tvojega
pisma.

Lep pozdrav tvoji mami in
tvojemu * moji

Boj te živi!

Janaj
o sv. Miklavža 1904.

6/11. 1904